

Το Κυρ - Κελέησον

Από το αρχείο του Στέλιου Μ. Πρωτοπαπά «Βιογραφία Πατρίδας»

Αφήγηση Ελένης Μ. Χατζηστυλλή, 25.06.2005

*(Το τραγουδούσε στα χωράφια τις μέρες της Αγίας εβδομάδας
η Σοφία (Κατσούρα), η κόρη του Θεόδωρου του Παπά)*

Λαλούν το κυρ-κελέησον λαλούν το τζ' ας το πούσιν
λαλούν το τζ' ας το ψάλλουσιν τζ' ας το καλοναρκούσιν
τζι' απού το ξέρει να το πει τρεις φορές την ημέραν
λαλούν το μιαν που το πρωίν τζιαι μιαν το μεσομέριν
τζιαι μιαν τα λιοβουπήματα που ψάλλουν οι αγέλοι.
Εγιώ το λέω να σωθώ εγιώ το λέω ν' αγιάσω
τζι' εγιώ το συναιρκόζομαι Παράδεισον να φτάσω.

Μα έλα πε μου α μανά ήντα καλά σιει ο κόσμος
Άγιε Μονογιούλλη μου πολλά καλά σιει ο κόσμος
Τετάρτην τζιαι Παρασκευήν ζυμώνουν τζιαι πληνίσκουν
Κυριακήν που το πρωίν σαρίζουν τζιαι ραντίζουν
πιάνουν τα ποβρουκάλια τζιαι Σεν τζιαι Μεν τα σύρνουν.
Φέρμου το Άγιον σήμαντρον μιαν κονταρκάν να δώσω
τον κόσμον το ψεματινόν πάνω να τον σηκώσω.

Τζ' η Παναγία η έσπλαχνη πάλαι λυπήθηκέν μας
Άγιε Μονογιούλη μου πολλά καλά σιει ο κόσμος
Την Πέμπτην τζιαι το Σάββατον ζυμώνουν τζιαι πληνίσκουν
τζιαι Σάββατον τα δειλινά σαρίζουν τζιαι ραντίζουν
Κυριακήν που το πωρνόν λαμπάδες αγοράζουν
τζ' έρκουνται στην εκκλησιάν τζ' Εσέν τζ' Εμέν δοξάζουν.
Η Παναγία Δέσποινα στην εκκλησιάν επήεν
τζιαι κλαίει τζιαι προσεύχεται
τζιαι τον Θεόν παρακαλεί τον κόσμον της να σώσει.

Χαπάριν της εφέρασιν να πα να δει τον γιον της
τον γιον της τον Μονογενήν το φως των αμμαθκιών της
έλα να πάμεν Δέσποινα τζιαι τον Υιόν σου πιάσαν.
Επάρτε μου την πομονήν τζιαι την καρτεροσύνην
να πάρω τζιαι τ' αντίδωρον με την ταπεινοσύνην.

Επήραν της την πομονήν τζιαι την καρτεροσύνην
τζιαι πήρεν τζιαι τ' αντίδωρον με τόσην σωφροσύνην.

Θωρείς το τζείνον το στρατίν, τζείνον το μονοπάτιν
το μονοπάτιν φκάλλει σε στο σπίτιν του Πιλάτου
τζιαι πάνω εν ο Γιούλλης σου τζιαι τον καστιορούσιν
φτύνουν τον τζιαι ραπίζουν τον τζι' ούτε να λυπηθούσιν
πως εν Θεός αληθινός ούτε να φοβηθούσιν.

Επιάσαν τζείνον το στρατίν, τζείνον το μονοπάτιν
το μονοπάτιν πήρεν τους στο σπίτιν του Πιλάτου.
Διούν του τοίχου τρεις γυρούς τζιαι πόρταν δεν ηβρίσκουν
εσταύρωσεν τα σιέρκα της κάνει την προσευχήν της
τζιαι τον Θεόν παρακαλεί για να βρει το παιδίν της
τζι' ο τοίχος πόρτες δεν είσιεν τζιαι τρεις πόρτες ανοίξαν
δικλά ποτζιεΐ δικλά ποδά κανέναν δεν γνωρίζει.

Αη-Ιωάννη Πρόδρομε τζιαι μαθητή του γιού μου
πούντον εμέν τον γιούλλην μου τζι' εσέν τον δάσκαλόν σου.
Θαυμάζουμαι Σε Δέσποινα τα λόγια που μου λέγεις
εγέννησες τζι' ανάθρεψες τζιαι δεν τον εγνωρίζεις
τζι' εγίω ο φτωχός ο μαθητής πώς θα τον εγνωρίσω.
Τζιαι βλέπει τον υιούλλην της στο ξύλον σταυρωμένον
κίτρινον και κατάχλωμον σχεδόν αποθαμμένον.

Τι έκαμες τι έφταισες Υιέ μου τους Εβραίους
στο ξύλον σε σταυρώσασιν τζιαι σε θωρώ τζιαι κλαίω.

Στην τζιεφαλήν σου βάλασιν στεφάνιν αγκαθένον
τζιαι τρέχουσιν τα γαίματα σαν τρέχουν οι φουντάνες.
Πέντε καρφιά σου βάλασιν στα σιέρκα τζιαι στα πόθκια
τζιαι το πυρούμενον καρφίν στην πάναρθρην καρδίαν
τζιαι κρούσαν την καρτούλλα σου εν έσεις σωτηρίαν.

Δεν έχω πión υπομονήν δεν θέλω πιον να ζήσω
ούτε τζιαι κόσμον να θωρώ ούτε τζιαι ν' αντικρύσω.
Ετράβαν τα μαλλάκια της το σήθος της κτυπούσεν
θέλω μασιέριν να σφαώ τζι' όπου κρεμμόν να δώσω
τζι' όπου ποτάμιν πον θολόν να μπω να παραδώσω.
Μανά τζι' αν ισφαείς εσύ σφάουνται μάνες ούλλες
μανά τζι' αν βυθιστείς εσύ πνίουνται μάνες ούλλες.

Επιάσαν τον Υιούλλην μου τζι' έμεινα μανισιή μου
τζιαι πού να πάω η φτωσιή τζιαι που να πά να μείνω
που δεν έχω παρηορκάν την τζιεφαλήν να κλείνω.
Στον Ιωάννην Πρόδρομον σ' αυτόν σε παραδίνω
τζι' Αη-Ιωάννη Πρόδρομε πάρτην παράλαβέ την
τζι' έσιε την σαν μητέραν σου τζιαι τούτη ως υιόν της.
Τζι' ο Ιωάννης Πρόδρομος εφτύς παράλαβέν την
τζιαι παίρνει την στο σπίτιν του τζιαι παρηόρησέν την.

Τζι' η Παναγία Δέσποινα έφκαλεν το μαντήλιν
τζι' έστρωσεν το τραπέζιν της παρηορκάν τζιαι δίνει.
Τζιαι πέρασεν τζι' η μάνα της τζιαι κατηγόρησέν την
ποιός είδεν γιον στα βάσανα τζιαι μάναν στο τραπέζιν.
Μανά τζι' αν με κατάγνωσες καταγνωμένη νάσαι
που τον Αφέντην τον Θεόν συγχωρημένη νάσαι
τζι' εμέναν τες ημέρες μου να τες δοξολογούσιν
τζι' εσέναν τες ημέρες σου δουλειές να πολεμούσιν.

Τζιαι τζιείνος που μου τόγραψεν εν Ποιητής των όλων
τζι' ας έσιει την μακάρησιν ούλλων των Αποστόλων.